

Sokszor úgy indulunk neki bizonyos feladatainknak, hogy már rutinszerűen csináljuk, gondolkoznunk sem kell rajta, mert „így szoktuk”.

Amikor viszont egy nem várt esemény megváltoztatja a dolgok menetét, tanácstalanul állunk, nem tudjuk, mihez is kezdjünk tulajdonképpen. Azt az egyet tudjuk, hogy ahogy eddig csináltuk, az valamilyen okból kifolyólag most nem fog működni.

Hasonló helyzetbe kerül Mária és a vele tartó asszonyok is, amikor a bevett szokás szerint indulnak megkenni a keresztre feszített Jézus holttestét.

Nem várt akadályba ütköznek. Hiába keresik Jézus testét, legnagyobb rémületükre csak egy angyalt találnak, aki azt mondja nekik, hogy ne is keressék, hiszen Jézus feltámadt. Ellenben vigyék ennek híret tanítványai körében, és hogy Galileában még látni fogják Őt.

Ha viszont egy sorral tovább olvasunk, azt látjuk, hogy az asszonyok futva és megrettenve menekültek, teljesen letaglózva a történetektől, és nem szóltak senkinek semmiről. Félelmük megbénította őket, nem mertek a fehér ruhás ifjú üzenete szerint cselekedni.

A változás, az eddig begyakorolt módszerek megváltoztatása, a komfortzónánkból való kilépés nagy bátorságot igényel.

Vajon merünk-e változtatni, van-e bátorságunk új utakat keresni, ha a megszokotton már nem járhatunk?

Tanos-Bognár Diána, Székesfehérvár